

ПИСМА ИЗ АМЕРИКЕ

СРБИЈА? ЗНАМ, ТО ЈЕ У РУСИЈИ!

Боравећи у Сијетлу и проводећи време са вршњацима, стално их поредим са младима у Лозници (и у Србији уопште) и Копенхагену и Вермонт, које сам такође упознала. Иако се начини живота доста разликују (што ваљда зависи и од стандарда) мишљења младих, њихове идеје и проблеми, углавном су исти, али већ сам о томе нешто писала и вероватно ћу се опет враћати тој теми. Међутим, у овом тренутку пада ми на памет једно запажање које сам успут покупила, а које озбиљно доводи у питање уврежено мишљење Срба да их Американци мрзе као народ. Јако занимљиво и... практично неизводљиво. Неко ће рећи: "Како то, зар нас нису бомбардовали '99 године?" Да, али обичан народ, људи са којима се срећемо, чак не знају ни где се Србија налази. Најчешће Србију помешају са Сибиrom па кажу да је то део Русије. Толико о томе да Американци мрзе Србе.

Оно што ме је овде заиста задивило јесте однос младих и одраслих. Овде млади имају право гласа и њихов глас се чује. У кабинету градоначелника Сијетла ради 20 младих од 15 до 19 година (средњошколци) који представљају своју генерацију. Они утичу на

одлуке градоначелника које су везане за младе и по њиховој оцени, то функционише веома добро и има ефекта. Онда размишљам о активизму у нашој земљи и схватам колики је значај лозничке Канцеларије за младе. Јер, ипак имамо једну од најбољих Канцеларија за младе у целој Србији. Овде не постоје такве институције, али и шта ће им? Прилично им добро иде и без њих. Нисам могла да поверујем када сам то чула, али овде заиста важи мишљење да један човек може много да промени. Срећемо се са градоначелником Сијетла па ћемо чути и од њега како све то изгледа.

Што се тиче слободног времена, ту су на много вишем нивоу од нас, а посебно су развијене ваншколске активности кроз драмске и музичке, литерарне секције, спортске клубове, па до радионица у којима могу да праве своје мајице и штампају разне натписе на њима. Овде школе чврсто стоје иза става да млади треба да буду што активнији. У поређењу са појединим мојим професорима чинило ми се нестварно. Можда ће и у Србији доћи дан када активни млади људи неће бити схватани као чланови неке секте...

Милица Стефановић